

GOEIEMORGEN MORGEN

FILIP
OSSELAER

Van Nicole, voor Hugo
Van Hugo, voor Nicole

Believe in the beauty of your dreams

PROLOOG

Dit is het verhaal van twee mooie mensen.

Het is het verhaal van twee mooie mensen die iconen werden in de jaren zeventig van de vorige eeuw en die dat nu, meer dan vijftig jaar verder, nog altijd zijn.

Dit is het verhaal van tenten en orkesten, van pailletten en hotpants, van de man met zijn pruik en zijn zonnebril, en de dronken Rus (of was het toch een Duitser?). Het is het verhaal van schepen en kajuiten, van de tafel van de kapitein en de White Cliffs of Dover en Sydney, van een valies van wel honderdtwintig kilogram, van Udo en Griekse wijn, van Lorenzo en Maurice en Jurgen, van Lies en Hugo – die andere Hugo, uit de tijd van de grootse shows in 't Amerikaans Theater, van de eerste hond in een programma op de televisie.

Dit is het verhaal van mammië en pappie, van ons mama en ons papa, alle vier bezorgd om het welzijn van hun dochter en hun zoon. Ze wisten dat het goed zou komen met hun kinderen, ze wisten dat ze het gingen maken, met zoveel talent, met zoveel liefde voor muziek, voor dans en beweging, met zoveel liefde voor mekaar, die Brusselse frisse ket en die Antwerpse jonge gast.

Het is het verhaal van het strijkijzer en de tram, van Wemmel en Laken, van Leopoldstad en Hoboken, van Blankenberge en de Eden, van Het Witte Paard en de *greenroom* in Luxemburg, van paars en wit en zwart.

Dit is het verhaal van tranen met tuiten, die avond voor de televisie, die verdomde avond, en die journalist met zijn fotograaf. Op die avond dat het moest gebeuren.

Dit is het verhaal van dromen die uitkomen, van wandelen door de steegjes met kasseien, in het dorp vol zon en zomers genot, waar de kleuren intenser en warmer zijn, in Café des Arts, bij een pastis en een kir – “Bonjour Nicole, Bonjour Hugo” –, nog even voor de lunch in Hotel des Lices, en de rosé de Provence, wat verderop, net buiten het centrum, in de schaduw van rijkdom en luxe, waar het goed toeven is, samen, met z'n tweeën.

Dit is het verhaal van *Trop jeune*, dat bijna zestig jaar later nog altijd net zo fris en zuiver klinkt als een klaterende beek in de lente. Het is het verhaal van Michael Darling, dat eerste rolletje in Antwerpen.

Dit is het verhaal van *Schietgebed* en *Pastorale*.

Het is het verhaal van tijden die veranderen, van tijden die verglijden, onherroepelijk, van stilaan afscheid nemen, van een laatste keer optreden, die keer voor honderden fans. En later toch nog één allerlaatste keer, voor twee gelukkige mannen.

Dit is het verhaal van herinneringen, gekoesterd en gesavoureed bij een stuk taart en een glas champagne, nu het kan. Nu het nog kan, voor de memories zacht hun weg gaan in de nevelen van het leven.

Dit is het verhaal van *Goeiemorgen, morgen. Van Baby baby*.

Dit is het verhaal van één onvervulde wens.

Het is het verhaal van vijftig jaar onafscheidelijkheid.

Dit is het verhaal van Nicole & Hugo.

Najaar 2021 – voorjaar 2022

BEIN

Over de Wattman, de 'Avenue Brèkt-aave-nek', de Alhambra, de *marché commun*, de bloemenruiker, steno en dactylo. En pappie in zijn auto: "Niet te laat, hé!"

De hele dag viel er motregen, de zon scheen nauwelijks die dag – tien minuten lang was er een flets waterzonnnetje te zien, zegt het archief van het KMI in Ukkel. Maar koud werd het niet, op 21 oktober 1946. De temperatuur liep zelfs op tot 16,1 graden Celsius.

Het was op die maandag dat Lucienne Govart en Jozef – Jef – Van Palm de trotse ouders werden van een dochtertje. Het meisje kreeg de naam Nicole, het meisje dat enig kind zou blijven.

Lucienne, afkomstig uit Dilbeek, werkte in een kapsalon. Ze was een blijde, gelukkige vrouw, samen met haar man Jozef. De mensen noemden hem *Jefken Swing*. Die bijnaam hoefde niet te verbazen: Jozef Van Palm kon dansen en swingen als de beste en hij deed dat graag, als hij uitging in feestzaal Pax, bij hem in de buurt, als de orkestjes kwamen spelen, op de zaterdagavond. Ooit woonde Jef als jonge gast met zijn ouders in een klein boerderijtje, in Wemmel. In het straatje langs het erf was er plaats voor één auto. Het was meer een wegeltje in slechte staat, het stond een beetje bol in het midden, met kasseien die er schots en scheef waren ingegooid, zomaar, op 't goed geluk. Het straatje liep hobbelig naar beneden – de mensen moesten maar opletten als ze het instapten. De ene auto moest de andere voor laten gaan, zo nauw was het er. En dus noemden ze het daar de 'Avenue Brèkt-aave-nek': pas maar op, of je breekt er jouw nek. Maar dat was toen, nu is het een mooie straat geworden, wel nog steil naar beneden. De auto's rijden er in twee richtingen, met leuke huizen: op de plek van het boerderijtje staat nu een strakke, witte, aangename villa. Aan de zijkant, dicht bij de bel en de voordeur, hangt een naam die uitgewerkt werd in sierlijke smeedijzeren letters: *Gociemorgen, morgen* staat er. Hier, op Winkel 84, wonen Nicole & Hugo. Waar nu hun tuin is, stond toen het boerderijtje.

“De mannen en vrouwen die in de tijden van het boerderijtje jong waren, zijn hier in de buurt blijven wonen,” vertellen Nicole & Hugo. Er waren veel kinderen, zeggen ze: Lisette, bijvoorbeeld – “ze is al gestorven, dat is jammer” – en Juliette, Lea, “en hier, wat verder, op de hoek,

woonde Eveline, die nu gaan wonen is waar onze tuinman zijn huis heeft. Het zijn allemaal mooie, warme mensen.”

“Ik noemde mijn vader en moeder *pappie* en *mammie*,” zegt Nicole. Het kleine meisje sprak thuis een mengelmoes van Nederlands en Frans: ze werd tweetalig opgevoed, daar aan de rand van Brussel, in de Limburg Stirumlaan 150, Wemmel. “Toen ik haar leerde kennen sprak ze de ene zin in 't Nederlands en de volgende in 't Frans,” zegt Hugo nu. En, voegt hij eraan toe: “Door deze Antwerpenaar hier is dat mooie Brussels helemaal verdwenen. Ik kon dat Frans allemaal niet zo goed volgen, ik sprak de taal toen niet.”

Nicole: “Maar ik ben een ket gebleven, hoor. Een Brusselse ket.”

Jef was trambestuurder. “Pappie was de Wattman, hij zat vooraan in het voertuig met zo'n draaiwiel, heel ouderwets. Hij kon zelf zijn tempo bepalen, hij hield de snelheid aan die hij, op zijn ritten van Laken naar Brussel, heen en terug, zelf het best vond. Het ging er in die tijd allemaal nog niet te druk aan toe. Als hij zo tegen een uur of vijf in de avond in de buurt van het kapsalon kwam, vertraagde hij wat. Dan was pappie net op tijd om mammie op te pikken aan de halte voor de deur van de coiffeuse. Ze zagen mekaar graag, mijn ouders,” vertelt Nicole. “Ja, ze zagen mekaar graag.”

Vader Jef Van Palm wilde hogerop in het leven. Hij liet de tram voor wat-ie was en begon een eigen taxibedrijfje. Zijn klanten: functionarissen van de eerste Europese instellingen – “mensen van de *marché commun*,” zegt Nicole. Het taxibedrijf was de opstap naar een job in Brussel, pappie mocht zélf gaan werken bij zijn grootste klant, bij de *marché commun*. Jef bleef er tot zijn pensioen. Onderweg naar Brussel en in de wandelgangen van de gebouwen waar hij aan het werk was, rijpte bij Jef een plan: hij zou ervoor zorgen dat zijn oogappel, zijn dochter Nicole, het goed zou stellen in het leven. Hij zou haar vast werk bezorgen, hij kende tenslotte ondertussen meer dan genoeg mensen. Ze konden een

goed woordje voor haar doen: Nicole zou zomaar kunnen beginnen als steno-dactylo. Nicole zou het – als ze afgestudeerd was – in de Europese administratie maken als secretaresse. Dat was het plan van pappie.

“Ik was niet erg groot,” zegt Nicole. “Ik was een fijn, fragiel blond meisje. Mijn groei wilde niet zo goed lukken. En toen zeiden de dokters: ‘Laat ze dansen, laat Nicole naar de balletschool gaan.’” Dat was helemaal geen slecht idee: “Ik was thuis altijd al aan het dansen, aan het zwieren en zwaaien en bewegen. Ik was een klein, breekbaar, vrouwelijk meisje. Sport zou niets voor mij geweest zijn. Maar ballet? Dat wel.”

Mammie en pappie luisterden naar de goede raad van de dokters, Nicole mocht op ballet. Maar er was één voorwaarde: mammie zou altijd meegaan, naar elke les op woensdagmiddag, op vrijdagavond, op zaterdagmorgen. Pappie zou hen elke keer brengen met de auto. “Ik had een ongelooflijke vader,” zegt Nicole. “Hij deed alles voor mij, we deden alles samen, *commiskes* doen bijvoorbeeld – boodschappen doen.” Nicole was zes jaar en het besluit was genomen: ze ging op dansles. “Dat was hier juist over de brug van Wemmel, in Laken,” vertelt ze.

Al bij de eerste les leerde Nicole een vrouw kennen die haar leven zou veranderen: Madame Constance, een kleine vrouw, een grootse danspedagoge. “Ze was niet veel groter dan ikzelf was,” zegt Nicole. Madame Constance was een dame die stevig op haar twee benen stond, een dame die wist hoe de wereld in mekaar zat. Ze was – in het begin van de jaren vijftig – thuis in de theaterzalen en opera- en operettehuizen in het centrum van de hoofdstad. “Het was een schat van een vrouw,” zegt Nicole nu, nog altijd vertederd. “Madame Constance was de vrouw die inzag dat ik, als meisje van zes jaar, écht kon dansen. Ze begreep direct dat ik wat in mijn mars had.” Nicole bloeide helemaal open, ze lachte, danste en bewoog gracieus. Mammie, die het allemaal gadesloeg achteraan in de repetitieruimte, was opgewekt en eigenlijk ook best wel trots. Na afloop liepen mammie en haar dochter naar de auto, waarin pappie de hele duur van de les had zitten wachten. “Pappie ging nooit

mee naar binnen, maar hij was er wel, elke keer. Hij zat gewoon te wachten voor de deur,” vertelt Nicole.

Nicole vertelt het met een zweem van zoete herinnering, ineens is ze weer dat meisje met een papa die haar graag ziet, die het allerbeste met haar voorheeft. “Ach, pappie,” zegt ze. “Pappie was mijn beschermengel. Maar eigenlijk was hij toch ook wel overbeschermend, dat moet ik toegeven. Zelfs toen ik begon te zingen, bleef hij in zijn *autooken* zitten, voor de deur van de zalen waar ik optrad. ‘Niet te laat, hé,’ zei hij dan. Maar ja, ik begreep het wel: ik was zijn enige dochter.”

“Ooit,” zegt Hugo, “ooit vertelde Nicole me het verhaal van een avondje uit met een vriendin van haar. Ze hadden besloten dat ze samen naar de cinema zouden gaan. ‘Oké, dat is goed,’ zei haar vader. ‘Ik zal jullie wel voeren.’ Zo gezegd, zo gedaan. Maar Nicole en haar vriendin wilden geen tickets kopen voor de cinema, ze wilden op zwier gaan in de stad, in Brussel. Ze deden alsof ze de cinema binnenstapten, maar glipten al direct weer naar buiten. Alleen: ze hadden er niet meer op gerekend dat pappie daar nog stond, in zijn auto. Betrapt! En geen avondje uit.”

Nicole, zacht: “Pappie stond altijd voor de deur.”

Madame Constance had op een dag goed nieuws voor Nicole. “Het moet in 1952 of 1953 geweest zijn, het was in de tijd dat in Brussel de mensen zich optuigden om naar de operettes te gaan, de zalen zaten vol.” In de Folies Bergère, in ’t hartje van de stad, speelde *Het Witte Paard*. Kent u het verhaal van Ralph Benatzky, de Oostenrijkse componist die de operette in 1930 realiseerde? Hans Müller-Einigen en Erik Charell schreven samen met hem het libretto, de tekst in drie bedrijven over het hotel Zum Weissen Rössl, over de kelner Leopold en zijn bazin Josepha op wie hij verliefd is, tot over zijn oren (tevergeefs natuurlijk, zo gaat dat in operettes), de Berlijnse dr. Otto Siedler en fabrikant Wilhelm Giesecke, en Ottilie en keizer Franz Jozef I die zich aanmeldt als gast, met de sopranen, de liederen (“*die ganze Welt ist himmelblau*”), de intriges en het dansen, het vele, gracieuze dansen.

In het tweede bedrijf gebeurt het: Leopold krijgt een opdracht van zijn cheffin Josepha. “Breng deze bloemen naar de kamer van dr. Siedler,” sommeert ze hem. Leopold, nog altijd zot van Josepha, weigert – jaloezie is een gevaarlijk beestje! U begrijpt het: dat wordt een dramatische voortzetting van het verhaal. Leopold wordt ontslagen, en vervolgens toch weer in dienst genomen omdat er toen hard in het hotel moest gewerkt worden (het bestond toen al: een tekort aan personeel in de horeca, er is niets nieuws onder de zon wat dat betreft). Maar goed: het loopt uiteindelijk allemaal goed af – drie gelukkige paartjes zingen op het eind hun liefde uit, zo gaat dat in operettes.

Maar Madame Constance had dus goed nieuws voor Nicole: omdat zij de balletten verzorgde in de operettes, had ze ook een rolletje in petto voor het jonge, blonde, chique meisje: Nicole mocht de bloementuil van dr. Siedler de scène op brengen. “Ik vond dat zalig,” zegt Nicole. “Mijn hartje bonsde, ik voelde me zo blij.” En, zegt ze – Nicole glundert nog altijd bij de herinnering: “Mammie en pappie zaten in de zaal, die eerste keer zijn ze samen komen kijken. De volgende keren was het telkens mammie die erbij was, pappie kwam terug tegen elf uur ’s avonds. Elke keer, zolang de voorstellingen gepland waren, zat hij op ons te wachten in de auto. Voor de deur.”

Ondertussen ging Nicole naar de lagere school in Wemmel. “In de *Onze-Lieve-Vrouw-en nog iets*, ik ken de naam niet meer. De poort van de school was op de *Place Graff*, denk ik, op het Lt. Graffplein.” Ver van thuis was dat niet, Nicole kon er perfect te voet naartoe. Maar: dat gebeurde niet, nooit stapte ze het korte stukje van huis naar school. “Neen! Natuurlijk niet! Pappie deed me weg, met de auto. Hij vond dat normaal. En ik vond dat normaal,” vertelt Nicole.

De jaren 1950 waren nu in volle gang, de wereld was helemaal aan het openbloeien na de Tweede Wereldoorlog. Vele families herademden, likten hun wonden en keken vooruit naar betere, aangename, rustigere tijden. Er was in de kranten zelfs sprake van een Wereldtentoonstelling, er

stond geschreven dat de mensen nog maar enkele jaren moesten wachten op de nieuwe wereld die zich in al zijn grootsheid aan hen ging tonen – dat zou in 1958 gebeuren, in Brussel op de Heizelvlakte. Er ging lekkere, nieuwe chocolade van Côte d’Or te proeven zijn, de fabrikanten van al dat heerlijks gingen die variant *Dessert 58* noemen, een reep gevuld met praliné. En er zouden nieuwe ijsjes zijn die leken op de Belgische vlag, met drie kleuren tussen twee brosse koekjes. De Amerikanen bouwden ter gelegenheid van die expositie futuristische gebouwen met glas en plastic, de mensen zouden die constructies in 1958 namen geven die getuigden van bewondering voor zoveel vernuft: ze noemden ze de bonbonnière, de roomtaart en de hoelahoep. De duizenden bezoekers vergaapten zich op het einde van de fifties aan de technologische snufjes die de Amerikanen hen voorhielden, ze zagen er zelfs hoe televisie gemaakt werd – er stonden tenslotte échte studio’s opgebouwd. Dat de gebouwen na de Wereldtentoonstelling bewaard bleven, was niet meer dan normaal: zulke nieuwe dingen in de allernieuwste infrastructuur kon het NIR – het Nationaal Instituut voor de Radio-Omroep – best gebruiken. Het Amerikaans Theater zou later de plek zijn waar vedetten geboren werden, onder leiding van het orkest van Francis Bay, de dirigent met het brilletje. Nicole & Hugo zouden in dat Amerikaans Theater vele jaren later – het NIR was toen al de BRT geworden – kind aan huis worden. In de coulissen van het gebouw zou op 3 april 1971 een verrassend verdict vallen. Een verdict dat het leven van Nicole & Hugo ging omgooien.

Bij het begin van die nieuwe jaren vijftig van de vorige eeuw had Léonie Juliana Cooreman – geboren in Laken op 16 juni 1928 – zich in de showbusiness gewaagd. Haar echte naam paste niet bij een jonge artieste. Die naam moest korter, krachtiger, Fransers, speelser. En dat lukte: Léonie Juliana Cooreman werd Annie Cordy. “Wist je trouwens dat Annie de tante is van Udo, de zanger? Hij heeft onlangs nog een liedje gemaakt voor Nicole – ‘Ode aan Colleken’”, vertelt Hugo.

Annie Cordy, de flamboyante, goedlachse zangeres had al snel succes, met *Les Trois Bandits de Napoli* en *Le Bal des Voyous*, bijvoorbeeld. Het

waren frivole, opgewekte, schattige liedjes, het leken wel kleine soundtracks bij films waarin de gangsters door karig verlichte straten liepen, met een deukhoed op hun hoofd en een sigaret scheef in hun mond. In de liedjes waren de cafeetjes knus, je hoorde er de flarden accordeon en het vleugje java doorklinken. En dan was er natuurlijk de stem van Annie: “*Les trois bandits – pi pom pi pom – de Napoli – pi pom pi pom.*”

De kleine Nicole hoorde die liedjes van Cordy graag. Meer nog: “Ik was altijd maar aan het dansen, van ’s morgens vroeg tot ’s avonds, voor het slapengaan. Op den duur begon ik helemaal uit mezelf te zingen. Niemand moest me dat zeggen, niemand moest me daartoe aanzetten. Ik deed het vanzelf.” De liedjes die Nicole zong waren die van Annie Cordy. “Ze was mijn idool,” zegt Nicole. “Ik wou ook die richting uit, ik wou zingen als Annie. Een beetje *zottekes*.”

En, vertelt Nicole: “Het mocht van pappie. Ik mocht zingen. Hij zei ja.”

Nicole voelde zich goed in de wereld van zang, dans, muziek en nog méér operettes. “Die operettes, dat was niet alleen meer in de Folies Bergère, maar ook in het Alhambra,” zegt Hugo. “Dat was dat theater met die prachtige gevel, in de straat waar ook de krantenredacties zaten. Hoe heette die straat ook alweer? De Emile Jacquainlaan? Juist, daar was het, aan het Brouckèreplein, waar de cinema’s zijn. Een beetje daarvoor, daar was *den* Alhambra.” Nicole kreeg ook daar rollen van Madame Constance, want Madame Constance deed ook daar de balletten: er waren altijd meisjes nodig die in de schaduw van de grote tenoren mee op het podium mochten voor iets kleins.

“Eigenlijk waren de Folies Bergère en het Alhambra te vergelijken met zaal Elckerlyc in Antwerpen, en de shows daar, met onze vriend Dirk Van Vooren.” vertelt Hugo. “Of met Het Witte Paard, in Blankenberge.”

“Het Witte Paard,” zegt Nicole zacht.

“Daar hebben we nog een slechte herinnering aan.”

Hugo, stil: “Ons leven had er anders uitgezien.”

Nicole: “Als dat niet gebeurd was.”

Hugo: “Als dat niet gebeurd was.”

Nicole: “Ik had het graag gehad.”

Hugo: “We gaan dat straks, verderop in het boek, vertellen.”

Nicole: “Ik voel me nog schuldig.”

Hugo: “Niet doen, *Colleken*.”

Nicole: “Tegenover jou, Hugo.”

Hugo, zacht: “Niet doen.”

Nicole mocht zingen van pappie. En dat deed ze bij Paul Loos. “We noemden hem *nonkel Polle*,” zegt Nicole. Paul Loos begeleidde zijn leerlingen – soms zelfs meer dan twintig in één zangles – met de accordeon. Hij deelde de akkoorden van de liedjes uit en gaf de toonaarden aan. “Iedereen moest die kennen,” zegt Hugo. “En iedere leerling kreeg een andere toonaard. Het was een crème van een man, nonkel Polle.”

Mammie en pappie gingen mee naar de zanglessen – dat gebeurde altijd. “Dat was gezellig, daar bij Polle in Vilvoorde,” vertelt Nicole. “Zijn vrouw maakte achteraf spaghetti, en daar dronken ze rode wijn bij. Veel glaasjes rode wijn.”

En toen werd het zomer, en lonkte de vakantie. Nicole was nu al dertien, veertien jaar, ze had de eerste jaren van het middelbaar achter de rug. “Dat was in een staatsschool, in Laken,” zegt ze. De familie Van Palm trok naar de kust, naar Blankenberge, voor twee zalige weken zon en zee.

Nicole: “Dat was zo tof, we waren daar graag.”

Blankenberge bruisde, leefde, sprankelde. De Pier stond daar parmantig in al zijn grandeur diep in het water, hij was nog maar heropgebouwd in 1933 nadat het eerste bouwsel uit de negentiende eeuw bij ’t begin van de Eerste Wereldoorlog door de Duitse bezetter in brand gestoken was.

De kinderen amuseerden zich rot in de Lustige Velodroom der gekke fietsen – ook anno 1933 – en aten boules de Berlin. De vanillepudding drupte langs hun lijfjes in het zand, de poedersuiker kroop in hun neusjes, de strandballen in alle kleuren van de regenboog vlogen door de blauwe, zwoele lucht.

“En we bleven in de jaren die volgden naar Blankenberge gaan, altijd met ons drietjes, we huurden een gezellige kamer in een hotelletje,” zegt Nicole. “Ik houd van Blankenberge, en ik blijf ervan houden. Als ik van iets houd, dan blijf ik ervan houden, zo zit ik in mekaar. Pappie zal me dat geleerd hebben.” Hugo vult aan: “In de loop der dingen is dat iets wat gebeven is. We zijn trouw. Het is iets wat ons hele leven heeft bepaald. We zijn trouw aan vrienden, aan plaatsen, aan mekaar.”

Ook Paul Loos ging in de zomermaanden naar Blankenberge, om er op zijn accordeon te spelen, langs de dijk, in een café. (“Was dat niet in de Eden? Of was het ietsje verder?” vraagt Hugo zich af.) De waard van het café trok het zware houten venster aan de voorkant van zijn etablissement omhoog, op het podium erachter zat Paul met zijn accordeon, begeleid door een pianist, door Milo. Voor het venster zag het zwart van het volk, de mensen maakten plezier: het was klein, eenvoudig amusement, bij een eerste frisse pint of twee al voor de middag – straks gingen ze mosselen eten, of garnaalkroketten.

Op dat kleine podium voor het open venster was er nog nét plaats voor een zangeres, en dat was Nicole. “We waren toch aan zee, en we kenden Paul Loos goed. En ik zong zo graag. Dat kwam dus voor iedereen goed uit. We traden op rond een uur of elf in de voormiddag, en we deden dat nog eens in de loop van de namiddag,” zegt Nicole. “En ik zong de liedjes van Annie Cordy. Ja, ik had succes. De mensen hielden van mijn showtjes.”

Daar, op het podium in Blankenberge, werd het almaar duidelijker: Nicole wilde zangeres worden. “Maar na de zomervakantie veranderde

ik van school. Ik ging niet langer naar de staatsschool, maar naar een internationale school. Pappie had dat geregeld, hij werkte toen al bij de *marché commun*. De kinderen van de ambtenaren kregen een plaatsje in die school.”

Hugo: “Pappie deed dat om zijn meisje in het oog te kunnen houden.”

Nicole: “Het was een school voor steno en dactylo. Ik moest daar drie, vier jaar blijven. Daarna kon ik bij pappie beginnen werken. Dat was zijn plan, hij had dat allemaal al uitgedokterd.”

Maar het knaagde bij Nicole. Met al haar zang- en danstalent, zou ze daar nu niets mee doen? Madame Constance had toch gezien hoe sierlijk ze bewoog? En die eerste kleine rolletjes in de operette? Die waren toch goed bevallen? En Paul Loos – nonkel Polle? Die had toch ook gezegd dat ze goed zong? En in Blankenberge had ze toch veel applaus gekregen?

“Pappie. Ik moet je iets zeggen,” zei Nicole op een avond. Ze was toen al zeventien geworden, nog een jaartje en ze kon starten in de administratie van de *marché commun*. Pappie zat achter zijn krant, hij keek op naar zijn ravissante, blonde dochter. Eigenlijk wist hij al wat ze hem ging vertellen, hij had zich onbewust al een tijdje voorbereid op de mededeling die zijn dochter hem ging doen.

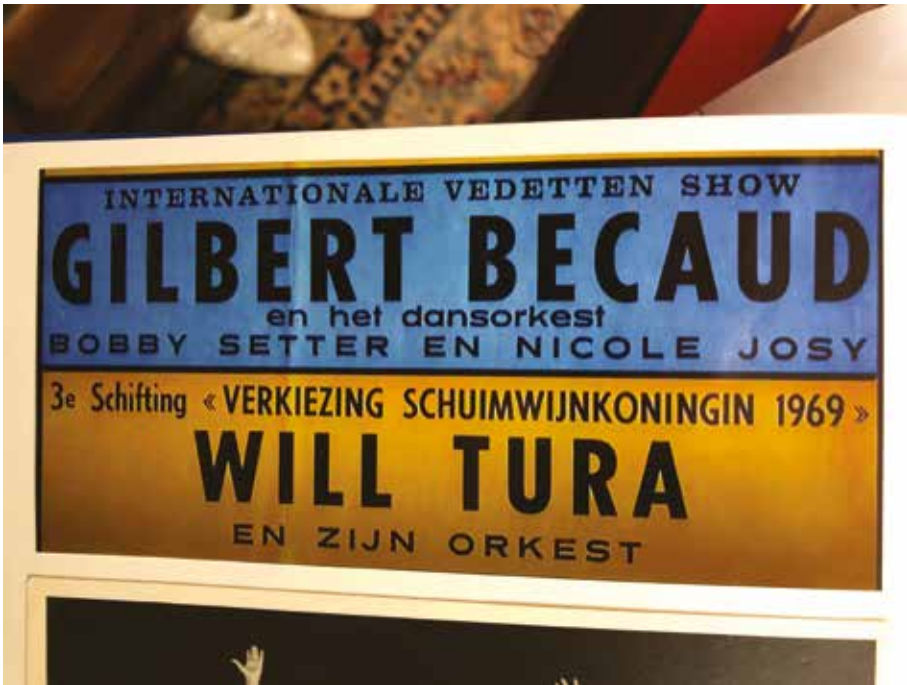
“Pappie,” zei ze. “Ik ga dat niet doen, bij jou komen werken.”

“Ik ga het proberen als zangeres,” zei Nicole.

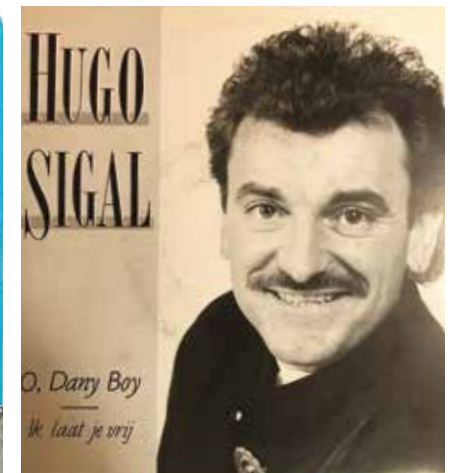
Pappie zei niets. Hij wist dat zijn dochter gelukkig ging worden. Hij wist dat ze het ging maken als zangeres. Waarom zou hij haar tegenhouden?

“Ik heb al een naam,” voegde Nicole er nog aan toe.

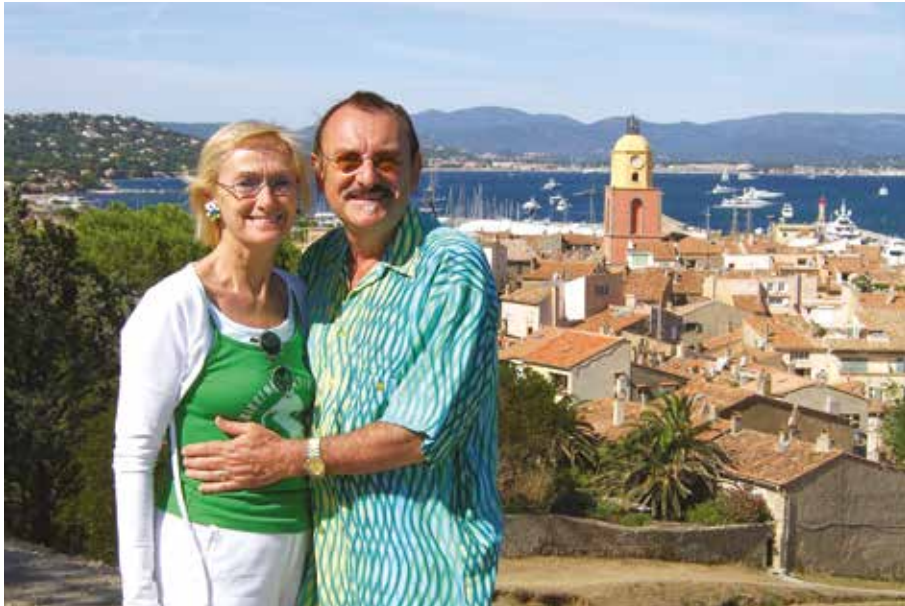
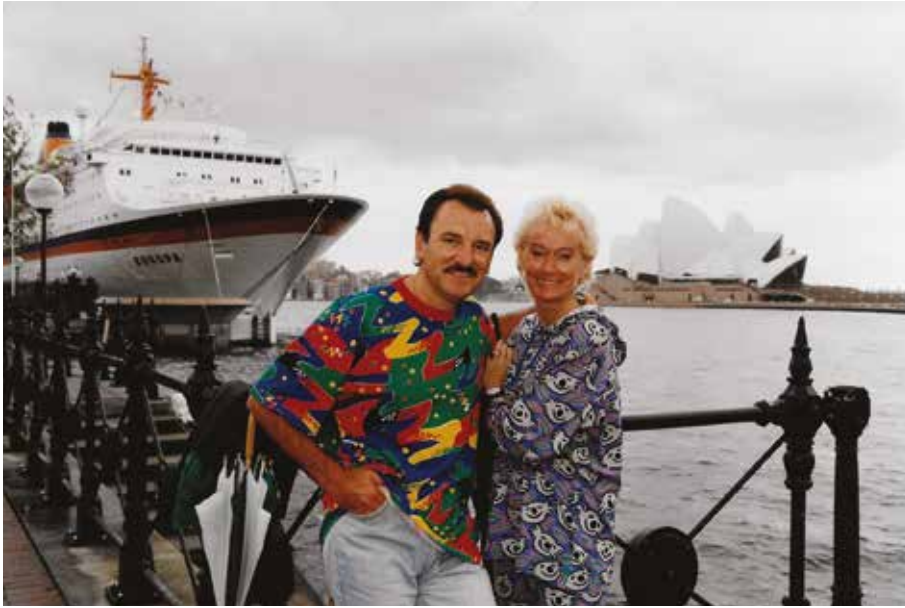
“Vanaf nu ben ik Nicole Josy. Begrijp je, pappie? Jij bent Jozef. Ik ben jouw meisje, ik ben het meisje van Jozef. Ik ben Josy.”

Nicole als lid van de winnende Belgische ploeg bij de 'Europabeker voor zangvoordracht' in Knokke, met Lily Castel, Hugo Dellas, Ann Christy en Jacques Raymond. Met de band van Bobby Setter begeleidde zij Gilbert Becaud.

Nicole en Hugo samen met het sextet van de vroeg gestorven Ron Davis. En twee vroege singles, nog solo.

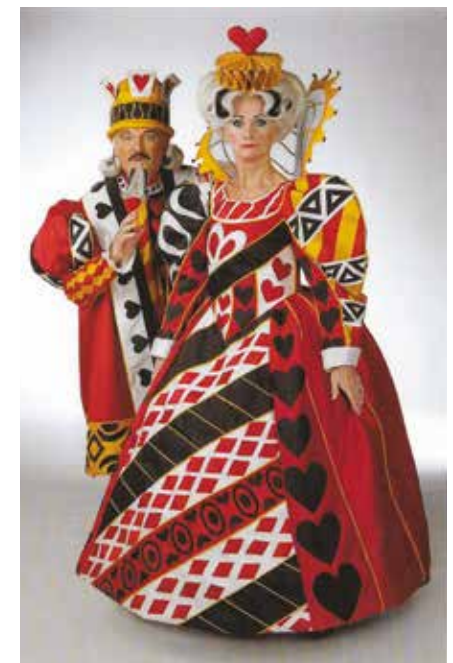
Nicole en Hugo als wereldreizigers: bij de MS Europa voor een van hun ontelbare cruises en in hun geliefkoosde vakantie-oord Saint-Tropez.

Nicole en Hugo brachten Pastorale in het één-programma 'Zo is er maar Eén'. De remake van dit liedje van Ramses Shaffy bracht hen later dat jaar de Zomerhittrofee van Radio 2 op.

In 2003 deden ze mee in een Studio 100-productie samen met o.a. Free Souffriau, Daisy Thijs, Kelly Pfaff en Dirk Van Vooren.

Begin 2009 kregen ze een Musical Industry Award (Mia) als 'beste populaire artiesten'. In 2011 deden ze helemaal gek in de K3-musical 'Alice in Wonderland'.

TWAALF

Over de beenhouwer en de bakker, over het afscheid en de goede kant van dat afscheid: "Elk nadeel heb zijn voordeel."

Tot 1983 hadden Nicole & Hugo elk jaar in januari een gezellige babbel met de bazen van Het Witte Paard. “Dat was altijd plezant, bij een etentje en een glaasje. We bespraken dan hoe de zomer geweest was en we hadden het dan ook over onze prijs voor het volgende seizoen. We kwamen altijd overeen over wat we zouden krijgen in het jaar dat eraan kwam. Nooit waren er problemen,” vertelt Hugo. Deze keer wilden Nicole & Hugo het hebben over de speciale gebeurtenis van een jaar later: hun jubileum in Het Witte Paard – ze zouden er dan tien jaar de show verzorgd hebben.

“En toen hoorden we ineens dat we niet meer terug moesten komen.”

Er was dat laatste – negende – jaar veel gebeurd, maar Nicole & Hugo hadden daar geen weet van. Er werd in de straten van Blankenberge rondgestrooid dat Nicole & Hugo “de bazen van Het Witte Paard het mes op de keel gezet hadden, dat hun prijs zot was, weet je wel hoeveel die vragen, dat is toch niet meer normaal, hoe durven ze...” – zulke verhalen, zulke roddels. “En dan gingen we bij de beenhouwer en de bakker en die zeiden dan dat het *niet schoon* was van ons,” vertelt Hugo.

“Maar wij vielen uit de lucht,” zegt Nicole. En dan moesten zij zich verdedigen, bij de handelaars in de badplaats, bij hun bakker waar ze brood haalden tijdens het seizoen, en de beenhouwer voor het beleg. En daar waren nu ineens die vervelende babbels, na al die mooie jaren. “We hadden helemaal niet meer onderhandeld over onze prijs, daar was geen gesprek meer over geweest, we hadden geen zotte dingen gevraagd. We hadden liever gehad dat de bazen van Het Witte Paard ons recht in het gezicht hadden gezegd hoeveel ze ons nog wilden betalen. Dan was het aan ons om ja of neen te zeggen. Ze hadden ons niet in heel Blankenberge zwart mogen maken.”

De relatie met Lou Roman liep toen ook spaak, jammer genoeg. Lou Roman bleef samen met zijn orkest de bazen van Het Witte Paard trouw. “Ik kon dat niet verteren, want de band die wij hadden met Lou

en zijn vrouw was exceptioneel. Wij wilden Lou niet kwijt, ik dacht dat we ofwel samen zouden blijven, ofwel samen zouden vertrekken. Maar dat gebeurde niet, en ik vond dat verraad,” vertelt Hugo. Het emotioneert hem nu nog altijd.

“Ik ben lang, heel lang kwaad geweest,” zegt Hugo.

“Maar ik zei tegen Hugo dat hij dat moest laten vallen.”

“‘Laat dat vallen,’ zei ik.”

“Nicole zal nooit iemand kwetsen,” zegt Hugo. “Ze is een weegschaal, ze zoekt naar evenwicht.”

“Jij bent een schorpioen, Hugo.”

“Ik ben rechtdoorzee. En dan denk ik te laat: je had beter jouw tong achter jouw tanden gelaten. Het is mijn karakter. Ik zeg te rap iets.”

“‘Waarom zwijg je nu toch niet?’ zeg ik dan.”

“Zo zit ik als mens in mekaar,” zegt Hugo.

“Buiten ons beroep ben ik degene die sneller in het water springt,” zegt Hugo verder.

“Maar professioneel hebben we altijd aan hetzelfde koordje getrokken. We hebben altijd met de neuzen in dezelfde richting gestaan,” vertelt Nicole.

Wie zei dat ook alweer, vraagt Hugo zich af: elk nadeel heb zijn voordeel? “Johan Crujff, juist.”

“Het was bij ons ook zo,” zegt hij.

“Door in Het Witte Paard te stoppen, hebben we andere kansen gehad,” zegt Nicole.

“Anders hadden we nooit een leven gehad zoals we dat nu gehad hebben vanaf 1983.”

“We konden naar de boten.”

EPILOOG

Het is vandaag 11 november 2021, twee uur in de namiddag.

De voorbij weken hebben we met z'n drieën vaak samengezeten: de schrijver, Nicole en ik.

Er is weer taart vanmiddag. Zoals meestal maken we de gesprekken die dit boek hebben laten groeien tot wat u in de voorgaande hoofdstukken gelezen hebt, gezellig.

Straks komt Nicole naar beneden, het is haar vaste ritueel geworden: voor we verhalen gaan vertellen, rust ze wat. Daarna maakt ze zich een beetje op, ze verheugt er zich telkens weer op om te vertellen, anekdotes op te halen, zelf veel vragen te stellen, en te zingen.

Ik vind het net zo fijn als Nicole om te vertellen over ons leven en onze muziek, over onze mammië en pappië, over onze vader en moeder, over de boten en de reizen die we maakten, over Saint-Tropez.

Na vijf minuten schuift Nicole mee aan. Ze vraagt of er een glas mag gevuld worden. Dat mag, natuurlijk, we houden het elke keer feestelijk. Ik sta op, loop naar de keuken en neem een fles champagne – die staat altijd koud bij ons. Ik open de fles, Nicole vult de glazen. Ook dat is een vast ritueel geworden. We gaan weer zitten, we klinken op alweer een pak nieuwe verhalen: “Cheers! Santé! Gezondheid!”

“Ik vind dit zó plezant,” zegt Nicole. Ze nipt van haar glas. “*Tchin! Tchin! A ma santé!*”

Nicole heeft gelijk: dit is plezant. Tijdens de gesprekken voor dit boek zag ik mijn leven in een rotvaart aan mij voorbijrazen. Ik zag hoe ik weer in Hoboken woonde, rolschaatste, de zegen kreeg van mijn vader, ondanks alles, om in de wereld van theater, zang en dans te stappen –

de zegen om in mijn wereld te stappen. Ik zag hoe ik weer pardoës op de tenen van dat mooie, blonde meisje trapte, en direct verliefd op haar was. Ik zag hoe we Nicole & Hugo werden. Ik hoorde in de afgelopen weken hoe Nicole vertelde over Wemmel en die verdomde geelzucht, over Sydney, en ik hoorde haar zingen in het Japans – waar haalde ze dat ineens? Waar haalde ze die woorden van zoveel jaren geleden weer vandaan? Hoe kon het dat ze die tekst nog kende?

“Lekker, zo’n taartje. Ik heb dat met groene marsepein genomen, en de crème fraîche,” zegt Nicole. “Wat heb jij, pappië? Een stukje met fruit? Dat is ook lekker, ik ga er direct eens van proeven.”

Ik geniet van die momenten. Ineens zijn we weer *Nicole und Hugo* op zee, ineens zijn we weer het duo dat zijn tijd ver vooruit was, in parsee kostuums, met de olifantenpijpen. Ineens zijn we weer die jongeman en die jonge vrouw die tussen pensen en bier de tenten en de parochiezalen op stelten zetten: “*Goeiemorgen, morgen, goeiedag. Goeiemorgen, goeiemorgen, blij dat ik je weer vanmorgen zag.*”

Ja, echt waar, ik geniet van die momenten.

Vandaag, 11 november, moet 1 december nog komen. Als u dit boek leest, dan is de eerste dag van de wintermaand wél al voorbij. Die dag zal het een speciale dag voor ons geweest zijn: Nicole en ik zullen dan vijftig jaar met elkaar getrouwd zijn. Die dag zullen we een koppel zijn dat synoniem staat voor vijftig jaar onafscheidelijkheid, voor ondeelbare liefde, voor liefde die is blijven duren. Wie weet zullen de kranten, de tijdschriften, de radio de dagen voor die eerste december bij ons langgekomen zijn. Wie weet wilden ze ons interviewen over zoveel onvoorwaardelijke trouw. Of zullen ze ons vergeten? Eerlijk? Ik denk het niet.

De week voor dit boek aan u, beste lezer, zal worden voorgesteld, zullen Nicole en ik net terug zijn uit Seefeld. We zullen gewandeld hebben in de bergen, ik zal geschaatst hebben op de piste in het dorp.

Ik zal ongetwijfeld gekeken hebben hoe Nicole bewoog, hoe ze door de straatjes stapte, wat ze deed.

We zullen naar Disneyland Parijs geweest zijn, een kamer geboekt hebben in het hotel waar we dat altijd doen. En we zullen aangeschoven hebben aan de attracties, we zullen gelachen hebben, als twee pubers. We zullen tegen mekaar gezegd hebben dat we volgend jaar terug gaan komen, we zullen plannen maken voor juni, voor Saint-Tropez.

Ik kijk ernaar uit.

Maar vandaag, 11 november 2021, weent mijn hart.

Want gisteren, op de dag dat ik vierenzeventig jaar werd, kreeg het gevoel dat al een tijd in mij – of beter gezegd in ons – sluimerde een naam. Gisteren, op de dag dat we vierden dat we samen weer wat ouder geworden waren, is ineens het onzegbare toch gezegd.

Gisteren, op 10 november, werd duidelijk dat de herinneringen in het hoofd van Nicole voor altijd vager zullen worden, dat ze zullen verdwijnen in de nevelen van de voortschrijdende tijd. De wetenschap maakte gisteren duidelijk dat wat we eerder al aanvoelden werkelijkheid geworden is.

Ik praat, vandaag, toch weer opgewekt met de schrijver en Nicole: over Peter Pan, de *greenroom*, over het Amerikaans Theater, over alles in ons leven. Ik trek voor even een harnas aan, ik zet voor even een masker op. Maar ik kijk tegelijk met weemoed naar *Colleken*, ik kijk naar mijn vrouw. Ik kijk naar breekbare schoonheid, naar de vrouw die zoveel liefde geeft.

Nicole is vandaag kwetsbaarder dan gisteren.
Wij zijn kwetsbaarder dan gisteren.

Nog even willen we zingen, nu het kan.

Nu het nog kan – “*Het is zo’n mooie dag vandaag – zo mooi. Jij bent mooi.*”

U hebt, beste lezer, dit boek in handen.

Als u het leest, of als u ons ziet bij een signeersessie, of bij het zingen van toch nog een lied: begrijp ons sentiment om zoveel verhalen, om zoveel herinneringen, om zoveel dingen die niet meer zullen zijn zoals ze ooit geweest zijn.

Hugo

Wemmel, 11 november 2021